

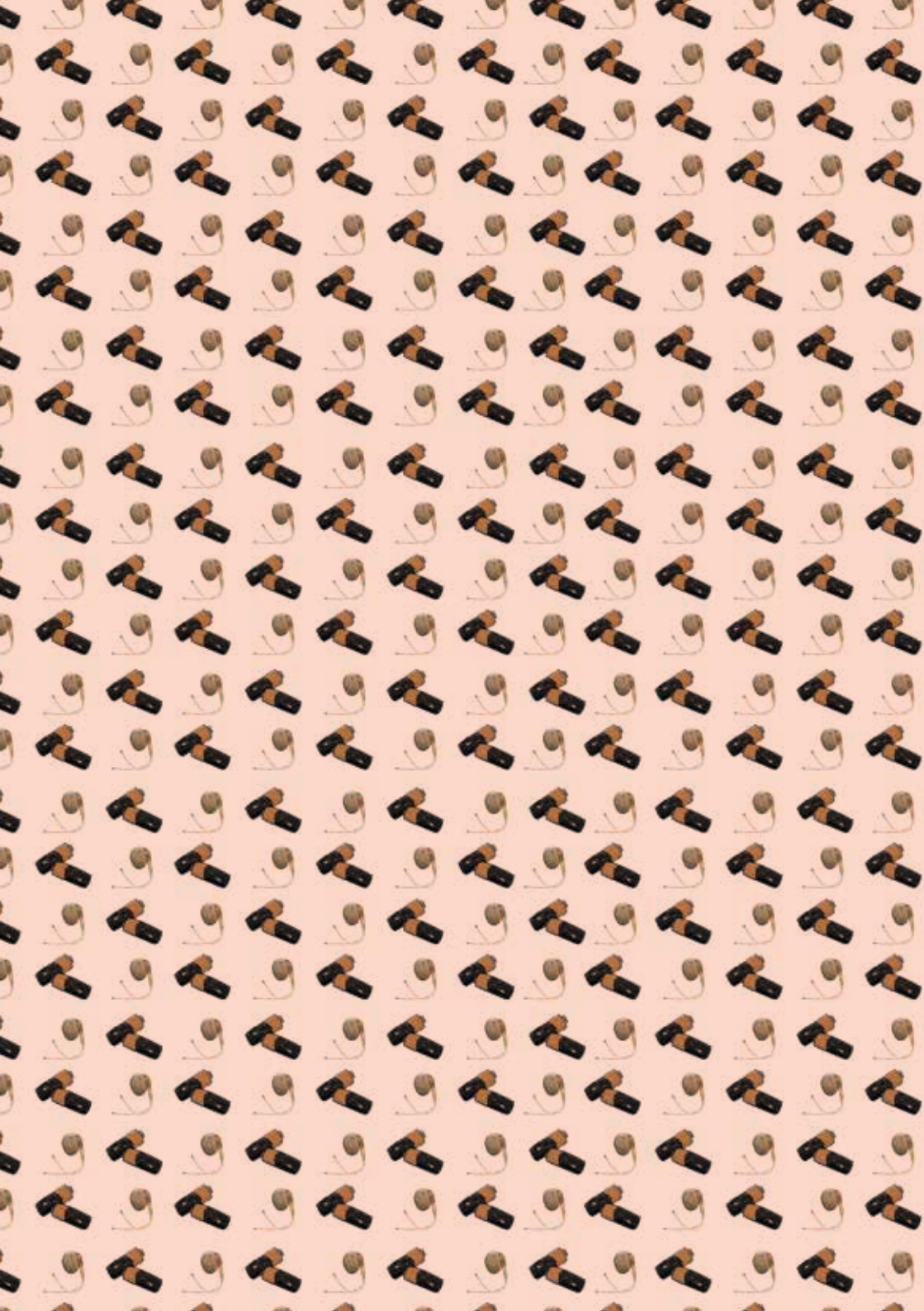

Een batterijtje voor Manu

High five van Manu en Rob

Het verhaal van Manu die een pacemaker krijgt.
Verteld door Rob, de knuffelrobot.

Manu

Dit is Manu, gewoon een jongetje, niets speciaals.
Of misschien toch; Manu houdt van batterijtjes, van alle soorten.
Dat komt omdat hij een batterijtje heeft voor zijn hartje, net zoals ik.

Toen Manu eens bij de dokter ging, zei die:
'Het hartje van Manu klopt niet zoals het moet, je moet naar een
speciale dokter. Een "kindercardioloog". Die weet heel veel over de
hartjes van kinderen'.

Bij de kindercardioloog

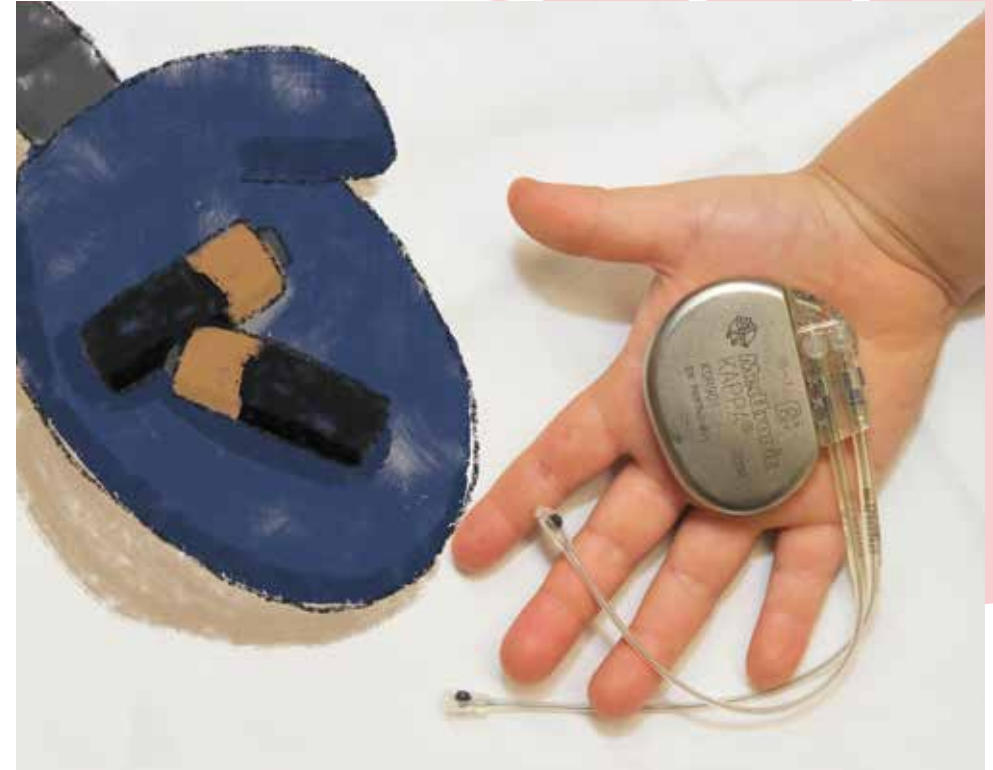
De dokter luistert naar het hartje van Manu en maakt er met een speciaal toestel een filmpje van, een echo. Hij vertelt dat het hartje niet goed klopt en dat, wanneer Manu groter zal zijn, het op een keer te moe zal worden.

Manu gaat naar school, zoals alle andere kinderen. Tot hij opeens te moe is om een hele dag met zijn vriendjes te spelen. De juf kijkt bezorgd en zegt tegen mama dat Manu liever op een bankje blijft zitten in plaats van te spelen. Hard lopen vindt hij niet leuk meer en ook van stappen wordt hij snel moe.

Een batterijtje

Manu gaat samen met mama en papa opnieuw naar de dokter. Die luistert nog eens naar zijn hartje en maakt weer een filmpje. De dokter kijkt ernstig en zegt: 'Je hartje heeft nu een batterijtje nodig. Dit gaat

ervoor zorgen dat je hartje beter gaat slaan en dat je minder snel moe zal worden'. Manu vindt het wel leuk, een batterijtje in zijn buik; dat is iets gek! Dan wordt hij een beetje een robot, net zoals ik! De dokter noemt het batterijtje een 'pacemaker'. Dat is best een moeilijk woord

Naar het ziekenhuis

Samen met mama maakt Manu een grote koffer klaar om naar het ziekenhuis te gaan. Ze stoppen er pyjamaatjes in, een mooi deken-tje en de knuffel van Manu. Maar ook spulletjes voor mama want ze zullen samen blijven slapen. Weet je wat er nog in de koffer zit? Leuke dingetjes zoals spelletjes, boekjes en wat speelgoed!

Eerst wat onderzoeken..

De eerste dag moeten er heel wat onderzoeken gebeuren! Het hart en de longen van Manu worden heel goed beluisterd. Dit gebeurt met een 'stethoscoop'. Het is leuk dat de dokter Manu zijn hartje zo duidelijk kan horen kloppen met die rare koptelefoon! Manu mag zelf ook een keertje luisteren. Daarna wordt Manu gemeten en gewogen.

Alles oké?

Hij krijgt een soort armband rond zijn arm die wordt opgepompt. Dat geeft een raar gevoel, het is net alsof je zwembandjes aan hebt die te hard opgeblazen zijn. Gelukkig wordt de lucht er vlug weer uitgelaten. Dit noemt men 'de bloeddruk meten'.

Dan moet er bloed afgenomen worden. Manu krijgt een prik in zijn hand. Dat doet een beetje pijn, maar niet lang. Dat vindt hij niet fijn maar toch is hij super flink! Manu krijgt nadien een leuke pleister.

Voor het ECG worden kleine ronde plakkerijtjes met kleurrijke kabeltjes op de borst, de armen en de benen van Manu gekleefd. Dan moet hij heel eventjes rustig blijven liggen. Het toestel tekent zijn hartslag met lijnen die de hele tijd op en neer gaan.

Met een speciaal groot fotoestel wordt een foto gemaakt van het hart en de longen van Manu. Op zo'n foto kan je ook je botten zien. De foto mag niet mislukken en dus mag Manu niet bewegen. Dat weet hij al, want als mama een mooie foto wil nemen, is dat ook zo. De dokter onderzoekt het hartje van Manu nog eens met een echo.

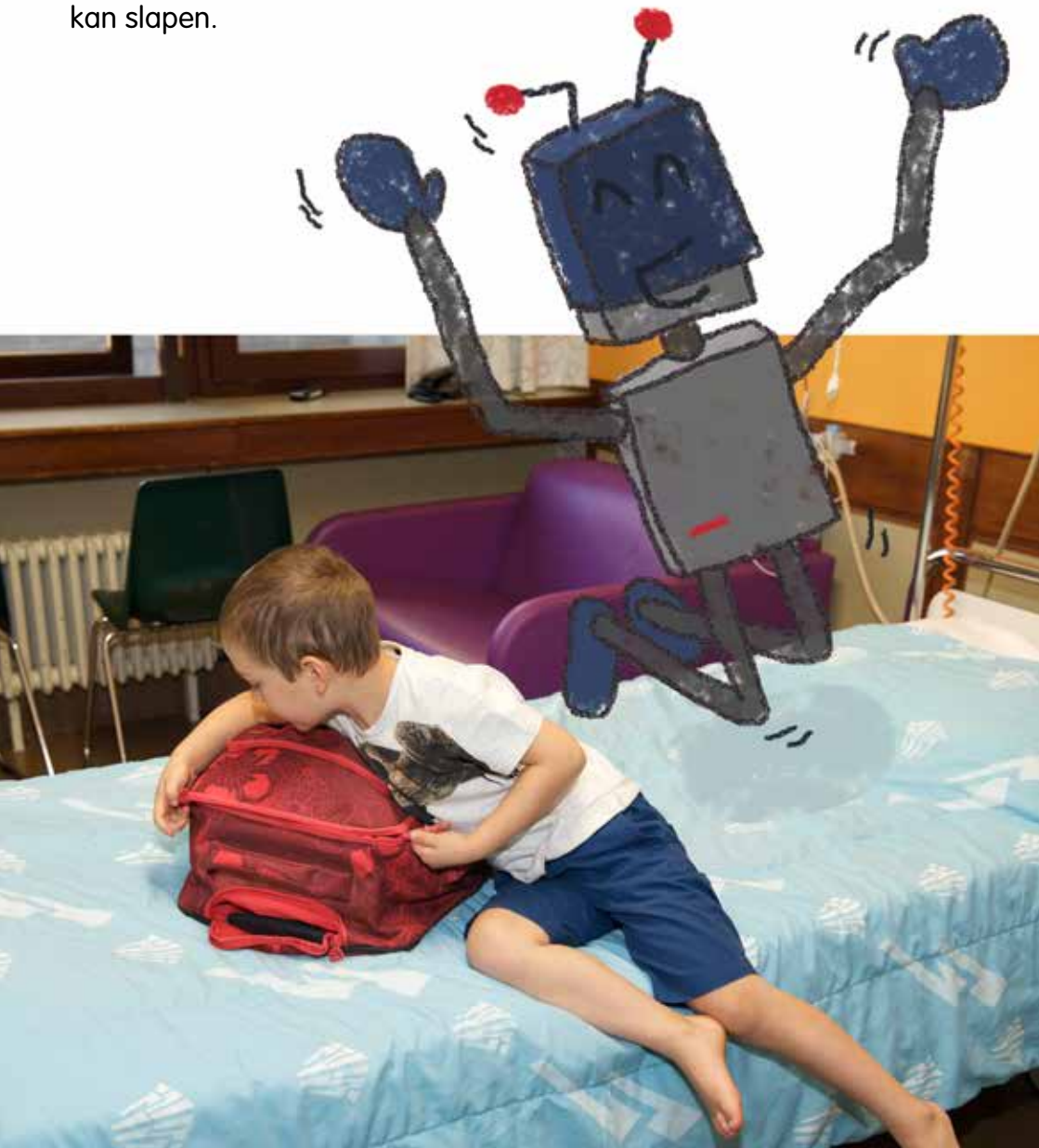

En dan naar de kamer

Daarna mag Manu naar zijn kamer. Hij krijgt een mooi bed, met wieltjes. En dan is het tijd om zijn mooiste pyjama aan te trekken en te gaan slapen want morgen is het zover!

Maar Manu is toch een klein beetje bang, waardoor hij maar moeilijk kan slapen.

Naar de operatiezaal

De volgende ochtend mag hij niets eten en moet hij wat wachten. Maar dan komt de verpleegster vertellen dat hij in een bad mag met een rare bruine zeep, om helemaal proper te zijn. Daarna krijgt hij een siroopje dat een beetje vreemd smaakt en rijdt de verpleegster met zijn bed naar de lift. Mama en papa lopen naast zijn bed.

Mama krijgt een witte muts en een groene schort om. Ze lijkt een beetje op de dokters. Manu moet er erg om lachen maar dat komt ook door het siroopje, dat doet alles er zo gek en grappig uitzien. Mama mag mee naar de operatiezaal waar nog een andere dokter het batterijtje in Manu zijn buik zal plaatsen en met draadjes aan zijn hartje vast zal maken.

Manu wordt wakker

Wanneer Manu wakker wordt, is mama daar ook. Er zitten allemaal plakkertjes met draadjes op zijn buik. De draadjes gaan naar een computer en daarop kunnen de dokters en verpleegsters kijken wat zijn hartje allemaal doet en of het batterijtje wel goed werkt. Hij heeft ook een klein dun buisje in zijn hand, een infuusje. Via dat buisje kunnen de verpleegsters medicijnen geven zodat hij niet teveel pijn heeft.

Je kan het batterijtje in Manu zijn buik zien zitten. Er zit een klein streepje op zijn buik, een litteken. Daar heeft de dokter een sneetje gemaakt om de pacemaker te plaatsen en hij heeft het daarna weer mooi dichtgenaaid. Nu zie je het litteken nog goed want het is nog rood maar na een tijdje wordt het mooi roze en zie je het veel minder.

*Zie jij het
batterijtje?*

Manu kan weer spelen!

Al snel voelt Manu zich beter. Dat komt zeker door de vele knuffels van mama en papa. En misschien ook wel een beetje door de leuke cadeautjes die hij kreeg. Na enkele dagen mag hij alweer naar huis, mét een batterijtje in zijn buik! Ik mag mee met Manu.

Het duurt wel nog een tijdje voordat Manu weer naar school mag. De vriendjes van zijn klas missen hem allemaal maar hij moet eerst nog wat rusten zodat hij goed geneest.

Nu kan Manu weer gewoon met zijn vriendjes spelen, hij loopt en springt en heeft veel plezier. En als hij in zijn blote buik loopt, dan kan je een streepje zien.

Op controle

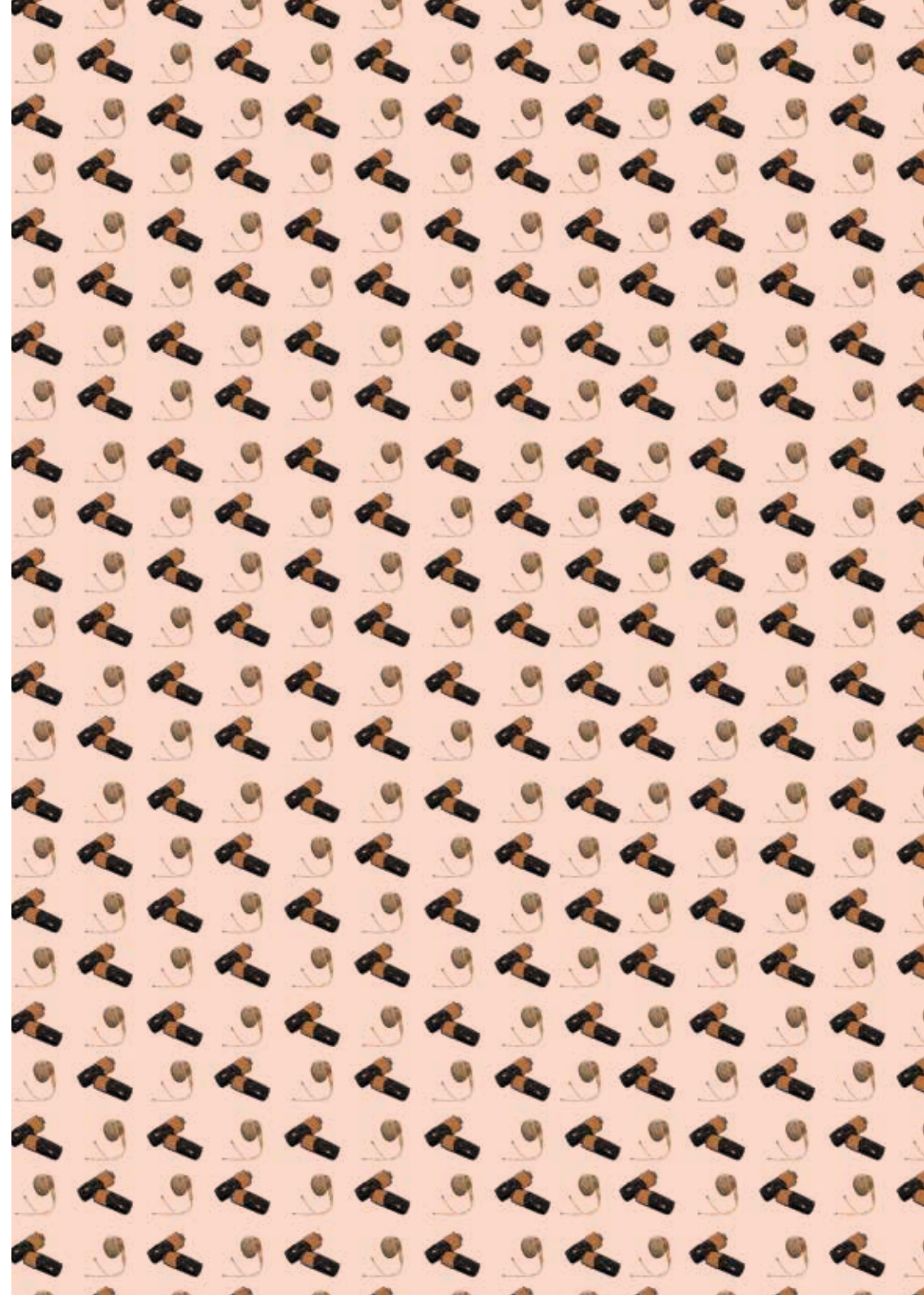
Af en toe moet Manu nog eens naar het ziekenhuis. De dokter kijkt dan of het batterijtje nog goed werkt. Als het batterijtje bijna leeg is, zal de dokter het vervangen door een nieuwe pacemaker. Dan blijft Manu weer met zijn mama in het ziekenhuis slapen.

Later, als Manu groot is, zal de pacemaker in zijn schouder komen en niet meer in zijn buik.

Hij heeft nu ook een speciaal kaartje waarop staat dat hij een batterijtje heeft, want als Manu op vakantie gaat met het vliegtuig, moet hij dat kaartje tonen

Dit is Manu

Dit is Manu, gewoon een jongetje, met een batterijtje, net zoals ik.

Een uitgave van Hartekinderen vzw. Naar het idee van Karen Boon. Met medewerking van Karen Boon, dr Benedicte Eyskens, psy Ilse De Croock, Véronique Hartmann en Koen Fauconnier. Lay-out door Katrien Smet (Kaplus). Foto's door Leen Lemberechts en Karen Boon in UZ Gasthuisberg. Ontwerp Rob en bewerking foto's door Lies Fauconnier.

VU: Hartekinderen vzw, Koen Fauconnier, Rooigemstraat 16, 9860 Oosterzele